ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 28ης Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση C-351/99 P,

Eridania SpA, πρώην Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), με έδρα την Πάδουα (Ιταλία),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, με έδρα την Μπολόνια (Ιταλία),

Sadam Castiglionese SpA, με έδρα την Μπολόνια,

Sadam Abruzzo SpA, με έδρα την Μπολόνια,

Zuccherificio del Molise SpA, με έδρα το Termoli (Ιταλία),

και

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), με έδρα την Cesena (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τον B. O'Connor, solicitor, και τον I. Vigliotti, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση Τ-158/95, Eridania κλπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2219), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενο από τους I. Díez Para και J.-P. Hix, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον F. P. Ruggeri Laderchi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

και

η **Ponteco Zuccheri SpA,** με έδρα το Pontelagoscuro (Ιταλία),

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τον Β. Σκουρή, πρόεδρο τμήματος, τον R. Schintgen και την N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, οι Eridania SpA, πρώην Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria

Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-158/95, Eridania κ.λ.π. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-2219, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγής τους περί μερικής ακυρώσεως, αφενός, του κανονισμού (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86 που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα του τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1), και, αφετέρου, του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: βασικός κανονισμός), καθιέρωσε ένα καθεστώς τιμών, ένα καθεστώς ποσοστώσεων και ένα σύστημα αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

3 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού καθιέρωσε ένα «σύστημα αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως που περιλαμβάνει μια κατ' αποκοπήν επιστροφή και τη χρηματοδότηση αυτής μέσω μιας συνεισφοράς». Το άρθρο 8, παράγραφος 2, τέταρτο εδάφιο, διευκρινίζει τα εξής: «Το ποσό της επιστροφής είναι το ίδιο για όλη την Κοινότητα. Ο κανόνας αυτός ομοιομορφίας εφαρμόζεται επίσης [για τη συνεισφορά που εισπράττεται από τα κράτη μέλη κάθε ζαχαροπαραγωγού].»

4 Για την περίοδο εμπορίας 1995/96, το ποσό της κατ' αποκοπήν επιστροφής καθορίστηκε «σε 0,45 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης ανά μήνα» από το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95.

5 Το άρθρο 46, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού επέτρεπε επιπλέον στην Ιταλική Δημοκρατία «κατά τη διάρκεια των περιόδων εμπορίας 1981/82 έως 1985/86, εφόσον το ύψος των επιτοκίων [που ισχύουν] στην Ιταλία για τον πλέον φερέγγυο οφειλέτη είναι ανώτερο του 3 % ή περισσότερο του επιπέδου επιτοκίου που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό του ποσού της συνεισφοράς [επιστροφής] του άρθρου 8, να καλύψει την επίπτωση της διαφοράς αυτής στα έξοδα αποθεματοποιήσεως της εν λόγω ζάχαρης με μια εθνική ενίσχυση». Η άδεια αυτή ανανεώθηκε για πρώτη φορά με το άρθρο 1, σημείο 10, του κανονισμού (ΕΟΚ) 934/86 του Συμβουλίου, της 24ης Μαρτίου 1986, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 1785/81 (ΕΕ L 87, σ. 1), για τις περιόδους εμπορίας 1986/87 και 1987/88 (με την τροποποίηση αυτή, το άρθρο 46, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού κατέστη η σχετική διάταξη), στη συνέχεια ανανεώθηκε για όλες τις επόμενες περιόδους εμπορίας και για τελευταία φορά ανανεώθηκε με το άρθρο 1, σημείο 26, του κανονισμού (ΕΚ) 133/94 του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 1994, για την τροποποίηση του κανονισμού 1785/81 (ΕΕ L 22, σ. 7), για την περίοδο εμπορίας 1994/95.

6 Το άρθρο 46 του βασικού κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95, δεν επιτρέπει πλέον στην Ιταλική Δημοκρατία να χορηγεί την εθνική αυτή ενίσχυση.

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου

7 Υπό τις συνθήκες αυτές και επειδή από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 1101/95 καταργήθηκε η δυνατότητα της Ιταλίας να χορηγεί εθνικές ενισχύσεις για την κάλυψη των διαφορών στα έξοδα αποθεματοποιήσεως, οι προσφεύγουσες και νυν αναιρεσείουσες, εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στην Ιταλία και κατέχουν

όλες μαζί το 92 % των ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης που έχουν χορηγηθεί σ' αυτό το κράτος μέλος, άσκησαν, βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), προσφυγή με κύριο αίτημα την ακύρωση των άρθρων 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 και 4 του κανονισμού 1534/95.

8 Με χωριστό δικόγραφο, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της εν λόγω προσφυγής, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

9 Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση παρεμβάσεως της Επιτροπής υπέρ του Συμβουλίου.

10 Προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου το Συμβούλιο διατύπωσε τέσσερις λόγους απαραδέκτου. Εντούτοις, σε σχέση με την αναίρεση, μόνο δύο από αυτούς είναι λυσιτελείς, καθόσον οι άλλοι δύο έχουν καταστεί άνευ αντικειμένου.

11 Πρώτον, καθόσον οι νυν αναιρεσείουσες ζητούσαν την ακύρωση του κανονισμού 1101/95, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι η προσφυγή δεν στρεφόταν κατά «πράξεως που εκδίδεται» κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, δεδομένου ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν περιέχει καμία διάταξη σχετική με το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως· ισχυρίστηκε ότι, στην πραγματικότητα, οι νυν αναιρεσείουσες του προσήπταν την παράλειψη της προσθήκης στο άρθρο 8 του βασικού κανονισμού μιας διατάξεως προβλέπουσας τη διαφοροποίηση του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των προαναφερθέντων εξόδων αποθεματοποιήσεως.

12 Δεύτερον, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις δεν αφορούσαν άμεσα και ατομικά τις νυν αναιρεσείουσες, οπότε αυτές στερούνταν ενεργητικής νομιμοποιήσεως βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

13 Ως προς τον λόγο απαραδέκτου που αντλούνταν από την έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής, οι νυν αναιρεσείουσες επικαλέστηκαν την εξέλιξη της κοινοτικής νομοθεσίας για να ζητήσουν την ακύρωση του κανονισμού 1101/95, καθόσον ο κανονισμός αυτός κατάργησε τη διάταξη του άρθρου 46 του βασικού κανονισμού, η οποία επέτρεπε στην Ιταλική Δημοκρατία να χορηγεί ενισχύσεις.

14 Ως προς τον δεύτερο λόγο που διατύπωσε το Συμβούλιο προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου, οι νυν αναιρεσείουσες υποστήριξαν ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο εξατομικευμένων και δυναμένων να προσδιοριστούν επιχειρηματιών, δηλαδή των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής. Ισχυρίστηκαν επίσης, πρώτον, ότι τα κοινοτικά όργανα γνώριζαν την ταυτότητά τους κατά την ημερομηνία εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων, δεύτερον, ότι τους είχαν χορηγηθεί δικαιώματα παραγωγής, τα οποία, λόγω της μακράς εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων, κατέληξαν να γίνουν πραγματικά δικαιώματα συγκεκριμένων ιδιωτών, τρίτον, ότι αποτελούν ομάδα που διαφοροποιείται επαρκώς από τους παραγωγούς άλλων ζωνών της Κοινότητας, καθόσον χαρακτηρίζεται επαρκώς από το γεγονός ότι υπέστη δυσμενείς διακρίσεις λόγω των συνεπειών που έχει το χρηματοδοτικό κόστος ειδικά για την ιταλική αγορά, και, τέλος, ότι υπάρχει σαφής σχέση μεταξύ της κατάστασής τους και των μέτρων που έλαβε το Συμβούλιο.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

15 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή δεχόμενο τους δύο λόγους απαραδέκτου που είχε διατυπώσει το Συμβούλιο και που υπενθυμίζονται στις σκέψεις 11 και 12 της παρούσας διατάξεως.

Επί του λόγου απαραδέκτου που στηρίζεται στην έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής

16 Ως προς τον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από την έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε τα εξής:

«51 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγουσών, μεταβάλλοντας κατάφωρα τη νομική τους κατάσταση (διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1998, Τ-596/97, Dalmine κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2383, σκέψη 29).

52 Όμως, όπως ορθώς τόνισαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο, το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 δεν περιέχει διάταξη σχετικά με το καθεστώς αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως γενικά ή, ειδικότερα, με τη δυνατότητα του Ιταλικού Δημοσίου να χορηγήσει στους Ιταλούς παραγωγούς ενίσχυση όσον αφορά τα έξοδα αυτά. Τη δυνατότητα χορηγήσεως τέτοιας ενισχύσεως προέβλεψε για τελευταία φορά ο κανονισμός 133/94, του οποίου το άρθρο 1, σημείο 26, παρέτεινε την ισχύ της αντίστοιχης διατάξεως του άρθρου 46, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού και συγχρόνως περιόρισε τη δυνατότητα αυτή στην περίοδο εμπορίας 1994/95. Επομένως, όσον αφορά την επίμαχη περίοδο εμπορίας, δηλαδή την περίοδο 1995/96, η νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν επηρεάστηκε κατάφωρα από τον κανονισμό 1101/95.

53 Εξ αυτών προκύπτει ότι, κατά το μέρος που σκοπεί στην ακύρωση του άρθρου 1, στοιχείο 13, του κανονισμού 1101/95, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη».

Επί του λόγου απαραδέκτου που στηρίζεται στην έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως

17 Όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση των νυν αναιρεσειουσών και κυρίως το ζήτημα αν το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 τις αφορά ατομικά, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ως εξής:

«54 Δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί στην πραγματικότητα απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά το πρόσωπο αυτό. Το κριτήριο διακρίσεως κανονισμού από απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς καθοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που λαμβάνονται γενικώς και αφηρημένως (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, T-39/98, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4207, σκέψη 17).

55 Εν προκειμένω, το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 καθορίζει "σε 0,45 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ζάχαρης ανά μήνα" το "ποσό επιστροφής που αναφέρεται στο άρθρο 8" του βασικού κανονισμού, το οποίο προβλέπει μια "κατ' αποκοπή επιστροφή" της οποίας το ποσό "είναι το ίδιο για όλη την Κοινότητα". Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1534/95 προκύπτει ότι το Συμβούλιο, για να καθορίσει το ποσό της επιστροφής, έλαβε υπόψη τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, λαμβάνοντας ως βάση συνολικό επιτόκιο 6,75 %, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως. Έτσι, η επίμαχη διάταξη καθιερώνει το ποσό της κατ' αποκοπήν επιστροφής και έχει εφαρμογή επί ακαθορίστου αριθμού πράξεων αποθεματοποιήσεως εντός της Κοινότητας, τελουμένων από το σύνολο των κοινοτικών ζαχαροπαραγωγών. Επομένως, το

άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95, ανατοποθετούμενο στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού, έχει εφαρμογή επί αντικειμενικώς καθοριζομένων καταστάσεων και απευθύνεται γενικώς σε κατηγορίες προσώπων που λαμβάνονται αφηρημένως. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή αποτελεί μέτρο γενικής ισχύος.

56 Εντούτοις, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν η διάταξη αυτή θίγει το πιο πάνω πρόσωπο λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης διοικητικής αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 25).

57 Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι εξατομικεύονται λόγω του ότι ως κάτοχοι ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης ανήκουν σε "κλειστό κύκλο" δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πρώτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του επίδικου κανονισμού, το Συμβούλιο γνώριζε την ταυτότητα των προσφευγουσών, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η γενική ισχύς μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από τη σχετική πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37). Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί βρίσκονταν σε τέτοια ειδική κατάσταση ώστε ο εκ μέρους του Συμβουλίου καθορισμός της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για την Ιταλία να μην είναι γενικής ισχύος, αλλά να τους αφορά ατομικά.

58 Δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, όπως υπογράμμισε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση χωρίς να αντικρουστεί στο σημείο αυτό από τις

προσφεύγουσες, ναι μεν τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, πριν από τον καθορισμό των διαφόρων τιμών της ζάχαρης για κάθε ετήσια περίοδο εμπορίας, πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη της παραγωγής και της καταναλώσεως ζάχαρης στο έδαφός τους και τις ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης που έχουν ήδη χορηγηθεί [...], πλην όμως το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό, δεν διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96.

59 Εν προκειμένω, δεν είναι λυσιτελής ούτε η νομολογία που οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής τους. Συγκεκριμένα, η νομολογία αυτή παραπέμπει σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις οι οποίες αφορούσαν επί μέρους αιτήσεις αδειών εισαγωγής που υποβλήθηκαν εντός συγκεκριμένης βραχείας περιόδου και για καθορισμένες ποσότητες (βλ. αποφάσεις [της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63] Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής [Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101], [της 13ης Μαΐου 1971, 41/70 έως 44/70], International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής [Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 783], και [της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87] Weddel κατά Επιτροπής [Συλλογή 1990, σ. I-3847]) ή συνεπάγονταν την υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων να λάβουν υπόψη τις συνέπειες που η πράξη που μελετούσαν να εκδώσουν θα μπορούσε να έχει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών (βλ. αποφάσεις [της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88], Sofrimport κατά Επιτροπής [Συλλογή 1990, σ. I-2477] και [της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82], Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής [Συλλογή 1985, σ. 207] [...]). Όμως, στην παρούσα υπόθεση δεν συντρέχουν τέτοιες περιστάσεις. Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν, ούτε, κατά μείζονα λόγο, απέδειξαν την ύπαρξη υποχρεώσεως του Συμβουλίου να εξασφαλίσει στους Ιταλούς παραγωγούς, στο πλαίσιο του συστήματος της αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως, ιδιαίτερη προστασία, η οποία θα υπερακόντιζε την προστασία που εξασφαλίζεται στους άλλους κοινοτικούς παραγωγούς οι οποίοι και αυτοί προέβησαν σε αποθεματοποίηση των προϊόντων τους (βλ. επίσης την προαναφερθείσα απόφαση Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 32 έως 34).

60 Στο μέτρο που οι προσφεύγουσες προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι με την προσβαλλόμενη διάταξη καθόρισε το ίδιο ποσό επιστροφής για ολόκληρη την Κοινότητα και έτσι εισήγαγε διακρίσεις εις βάρος των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών, των οποίων το κόστος αποθεματοποιήσεως είναι ιδιαιτέρως υψηλό, αρκεί να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι μια πράξη έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί

των οποίων έχει εφαρμογή δεν έρχεται σε αντίθεση με τον κανονιστικό της χαρακτήρα, εφόσον η κατάσταση αυτή έχει καθοριστεί αντικειμενικώς (διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 1996, Τ-197/95, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1283, σκέψη 29). Πάντως, από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη είναι γενικής ισχύος.

[...]

62 [...] η χορήγηση στις προσφεύγουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, από κάποιο κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό επιστροφής ποσού το οποίο να λάμβανε υπόψη τα έξοδα αποθεματοποιήσεως στα οποία όντως υποβλήθηκαν μόνον οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί. Συνεπώς, η νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν ήταν διαφορετική από τη νομική κατάσταση των άλλων κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, οι οποίοι όλοι έπρεπε να αρκούνται στο ποσό της επιστροφής το οποίο καθόριζε το Συμβούλιο ομοιόμορφα και κατ' αποκοπήν για κάθε περίοδο εμπορίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1980, 72/79, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 51, σκέψη 16).

63 Επομένως, το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, οπότε η προσφυγή, κατά το μέτρο που σκοπεί στην ακύρωση της διατάξεως αυτής, δεν είναι παραδεκτή.»

Η αναίρεση

18 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν κατ' ουσίαν την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον κηρύσσει απαράδεκτη την προσφυγή που είχαν ασκήσει με αίτημα, πρώτον, την ακύρωση αφενός του κανονισμού 1534/95, ιδίως του άρθρου 4, και αφετέρου του κανονισμού 1105/95 — για τον λόγο ότι με

το άρθρο 1, σημείο 13, που αντικαθιστά το άρθρο 46 του βασικού κανονισμού, καταργεί τη δυνατότητα της Ιταλικής Δημοκρατίας να χορηγεί στους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς αντισταθμιστικές ενισχύσεις για τα έξοδα αποθεματοποιήσεως που δημιουργούνται από τα υψηλά επιτόκια στην Ιταλία — και, δεύτερον, τη διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητας του εν λόγω βασικού κανονισμού, και συγκεκριμένα του άρθρου 8.

19 Προς στήριξη της αναιρέσεώς τους, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι, δεχόμενο τους λόγους απαραδέκτου που διατύπωσε το Συμβούλιο και που στηρίζονται, όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95, στην απουσία πράξεως δεκτικής προσφυγής και, όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/94, στο ότι η εν λόγω διάταξη δεν αφορά ατομικώς τις αναιρεσείουσες, υπέπεσε σε διπλό νομικό σφάλμα.

20 Για να αντικρούσουν τον λόγο απαραδέκτου που αντλείται από την έλλειψη πράξεως δεκτικής προσφυγής, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι ζήτησαν την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 διότι καταργεί τη δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεων στους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, δυνατότητα που, μέχρι την ημερομηνία εφαρμογής της διατάξεως αυτής, προβλεπόταν από το άρθρο 46 του κανονισμού 1785/81. Προκειμένου να αποδείξουν τη σημασία της διατάξεως αυτής, προβαίνουν σε ιστορική αναδρομή της σχετικής νομοθεσίας μέχρι την κατάργηση αυτής της δυνατότητας χορηγήσεως των εν λόγω ενισχύσεων.

21 Οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν το βάσιμο του δευτέρου λόγου απαραδέκτου που δέχτηκε το Πρωτοδικείο και ο οποίος αντλείται από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως των αναιρεσειουσών, προβάλλοντας έξι αιτιάσεις.

22 Πρώτον, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δέχτηκε τον κανονιστικό χαρακτήρα του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95 στηριζόμενο στην εξέταση μόνο του αριθμού των πράξεων αποθεματοποιήσεως που έλαβαν χώρα εντός της Κοινότητας και τις οποίες θα μπορούσε να αφορά η εν λόγω διάταξη.

23 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες καταλογίζουν στο Πρωτοδικείο ότι, με τη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε ως αλυσιτελές το επιχείρημα ότι αποτελούν μέλη ενός «κλειστού κύκλου», τη στιγμή που το ίδιο δικαστήριο δέχτηκε κατ' ουσίαν ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως του κανονισμού 1534/95, η ταυτότητα των αναιρεσειουσών και η ιδιότητά τους ως Ιταλών ζαχαροπαραγωγών, κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, ήταν πράγματι γνωστές στο Συμβούλιο.

24 Τρίτον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις δεν είναι κανονιστικές πράξεις, αλλά ειδικές πράξεις, και μάλιστα ένα σύνολο ατομικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σχετικά με καθορισμένα άτομα, των οποίων η ακριβής ταυτότητα ήταν γνωστή στο Συμβούλιο. Ισχυρίζονται ιδίως ότι εν προκειμένω υπάρχει προφανής δεσμός μεταξύ των επίδικων διατάξεων και της ιδιαίτερης κατάστασής τους ως Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις.

25 Τέταρτον, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε δεόντως υπόψη την ειδική τους θέση, που διαφέρει από τη θέση των άλλων κοινοτικών ζαχαροπαραγωγών, λόγω της δυσμενούς διακρίσεως που συνεπάγονται οι ιδιαίτερες επιπτώσεις των χρηματοπιστωτικών εξόδων εντός της ιταλικής αγοράς.

26 Πέμπτον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι είναι εσφαλμένο να θεωρείται, όπως πράττει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν διέθετε παρά μόνο συνολικά στοιχεία και δεν είχε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία για κάθε ιταλική επιχείρηση που δικαιούνταν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96. Το συμπέρασμα αυτό αντιβαίνει στις διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 787/83 της Επιτροπής, της 29ης Μαρτίου 1983, περί των ανακοινώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 88, σ. 6), ο οποίος προβλέπει ρητώς την υποχρέωση των κρατών μελών να ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα στοιχεία που αφορούν κάθε επιχείρηση που παράγει ζάχαρη και είναι εγκατεστημένη εντός της επικράτειάς του.

27 Έκτον, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι οι διατάξεις των οποίων επιδιώκουν την ακύρωση επηρεάζουν τη νομική τους κατάσταση και προσβάλλουν τα οικονομικά τους δικαιώματα, λόγω κυρίως των συνεπειών τους επί των πραγματοποιηθεισών επενδύσεων, επί της αποδοτικότητας των επιχειρήσεων και επί της οικονομικής τους επιβιώσεως. Πράγματι, αφενός, η κατ' αποκοπήν επιστροφή που προβλέπει το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού δεν καλύπτει τα πραγματικά έξοδα και, αφετέρου, οι αναιρεσείουσες τυγχάνουν δυσμενούς μεταχειρίσεως στον τομέα του ανταγωνισμού σε σχέση με τις επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών.

28 Το Συμβούλιο, αμυνόμενο, υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως επαναλαμβάνει, κατά παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου, τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν ήδη πρωτοδίκως. Αν και θεωρεί ότι η ίδια αιτίαση ισχύει και για τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο επιχειρεί να αντικρούσει λεπτομερώς κάθε επιχείρημα που προβάλλεται στο πλαίσιο αυτού του λόγου αναιρέσεως.

29 Έτσι, για να αντικρούσει συγκεκριμένα το τρίτο επιχείρημα των αναιρεσειουσών, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ιδιαίτερα την απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-73/97 P, Γαλλία κατά Comafrica κλπ. (Συλλογή 1999, σ. I-185, σκέψεις 33 έως 38). Δυνάμει της αποφάσεως αυτής, ο χαρακτηρισμός ενός κανονισμού ως δέσμης ατομικών αποφάσεων απαιτεί οι αναιρεσείουσες να έχουν αποκτήσει ορισμένα δικαιώματα πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού. Όμως, κατά το Συμβούλιο, οι αναιρεσείουσες δεν είχαν κανένα δικαίωμα επί συγκεκριμένου ποσού επιστροφής των εξόδων αποθεματοποιήσεως.

30 Στο πέμπτο επιχείρημα των αναιρεσειουσών το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι ο καθορισμός του ύψους της επιστροφής των εξόδων αποθεματοποιήσεως δεν βασίζεται σε συγκεκριμένα στοιχεία σχετικά με κάθε ενδιαφερόμενη επιχείρηση, αλλ' ότι το ύψος αυτό καθορίζεται βάσει ιδίως του επιτοκίου, του κόστους μισθώσεως και των εξόδων ασφαλίσεως εντός της Κοινότητας.

31 Η Επιτροπή υποστηρίζει εκ προοιμίου ότι η παρούσα αίτηση αναιρέσεως αποτελεί νέο αίτημα, κατά παράβαση του άρθρου 113, παράγραφος 1, δεύτερη παύλα, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά του ότι δεν θεσπίστηκαν εκ νέου εθνικές ενισχύσεις σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως, ενισχύσεις που η Ιταλική Δημοκρατία δεν μπόρεσε να χορηγήσει παρά μόνο μέχρι την περίοδο εμπορίας 1994/95, ενώ οι ίδιες είχαν ζητήσει, με το δικόγραφο της προσφυγής που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Αυγούστου 1995, τον καθορισμό διαφοροποιημένων κοινοτικών επιστροφών ανάλογα με τα κράτη μέλη.

32 Η Επιτροπή ειδικότερα υπενθυμίζει επανειλημμένως ότι ο κύκλος των αποδεκτών του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95 δεν περιορίζεται στους κατόχους ποσοστώσεων παραγωγής. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1358/77 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1977, περί καθορισμού γενικών κανόνων αντισταθμίσεως των εξόδων αποθεματοποιήσεως στον τομέα της ζάχαρης και περί καταργήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 750/68 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 161), δικαιούνται επιστροφής οι ζαχαροβιομήχανοι που δικαιούνται ποσοστώσεως, οι ραφινέρ [προβαίνοντες σε εξευγενισμό της ζάχαρης], οι οργανισμοί παρεμβάσεως, καθώς και οι παρασκευαστές ζάχαρης άχνης, κύβων και καντιοζαχάρου και οι ειδικευμένοι έμποροι ζαχάρης, οι οποίοι έχουν εγκριθεί από το κράτος μέλος, στην επικράτεια του οποίου είναι εγκατεστημένη η επιχείρησή τους. Ο προφανώς ανοιχτός κύκλος των ατόμων που αφορά η εν λόγω διάταξη είναι συνεπώς πολύ ευρύτερος απ' όσο δέχτηκε το Πρωτοδικείο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

33 Όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως του σχετικού με το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95

34 Με αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά της ερμηνείας στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 51 έως 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία το άρθρο 1, σημείο 13, του κανονισμού 1101/95 δεν επηρέασε κατάφωρα τη νομική τους κατάσταση και, συνεπώς, δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής.

35 Συναφώς, από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, όπως επίσης και από το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως ή της διατάξεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζεται συγκεκριμένα το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-8/95 P, New Holland Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3175, σκέψη 23· διατάξεις της 6ης Μαρτίου 1997, C-303/96 P, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1997, σ. I-1239, σκέψη 37, και της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κλπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-4269, σκέψη 20).

36 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί τις προϋποθέσεις αυτές η αίτηση αναιρέσεως που, χωρίς καν να περιέχει επιχειρηματολογία σκοπεύουσα ειδικώς στον προσδιορισμό του νομικού σφάλματος το οποίο ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά λέξη παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και απορρίφθηκαν ρητώς από το Πρωτοδικείο, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονταν σε πραγματικά περιστατικά. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως συνιστά στην πραγματικότητα αίτηση απλής επανεξετάσεως της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα απόφαση New Holland Ford κατά Επιτροπής, σκέψη 24, και απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 35, καθώς και προαναφερθείσα διάταξη Smanor κλπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

37 Υπό το φως της νομολογίας αυτής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την αναίρεσή τους, οι αναιρεσείουσες περιορίζονται να υπενθυμίσουν το ιστορικό της καταργηθείσας νομοθεσίας, η οποία προέβλεπε τη δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεων

στους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, χωρίς να προσδιορίζουν το νομικό σφάλμα που ενέχει, κατ' αυτές, το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

38 Συνεπώς, αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως του σχετικού με την ενεργητική νομιμοποίηση των αναιρεσειουσών

39 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

Επί του επιχειρήματος ότι ελήφθη υπόψη μόνο ο αριθμός των συναλλαγών

40 Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ ενός κανονισμού και μιας αποφάσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή μη ισχύ της εν λόγω πράξεως (βλ. διατάξεις της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-2003, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ, όταν εφαρμόζεται σε αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες προσώπων που προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα (βλ. διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 67· απόφαση της 27ης Μαρτίου 1990, C-229/88, Cargill κλπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1303, σκέψη 18).

41 Καθόσον οι αναιρεσείουσες, με το πρώτο τους επιχείρημα, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δέχτηκε τον κανονιστικό χαρακτήρα του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95 εξετάζοντας μόνο τον αριθμό των συναλλαγών που θα μπορούσε να αφορά η εν λόγω διάταξη, επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο επεδίωξε να προσδιορίσει τη φύση της εν λόγω διατάξεως στηριζόμενο στις δύο προϋποθέσεις τις οποίες αναφέρει η νομολογία που παρατίθεται στην προηγούμενη σκέψη.

42 Προς τούτο, το Πρωτοδικείο εξέτασε τις μεθόδους προσδιορισμού του ποσού της προβλεπόμενης από το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού επιστροφής και, ιδίως, τα κριτήρια που επιτρέπουν τον καθορισμό του εν λόγω ποσού, όπως τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως. Χωρίς να υποπέσει σε νομικό σφάλμα, συμπέρανε ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 αφορά αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις, καθόσον η διάταξη αυτή καθιερώνει ένα ποσό κατ' αποκοπήν επιστροφής και εφαρμόζεται σε απροσδιόριστο αριθμό πράξεων αποθεματοποιήσεως εντός της Κοινότητας, στις οποίες έχει προβεί το σύνολο των κοινοτικών ζαχαροπαραγωγών.

43 Η εξέταση αυτή αποδεικνύει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, το Πρωτοδικείο δεν βασίστηκε αποκλειστικά στον απροσδιόριστο αριθμό των εν λόγω πράξεων, αλλά προέβη σε πειστική και εμπεριστατωμένη ανάλυση των μεθόδων υπολογισμού της εν λόγω επιστροφής.

44 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν έσφαλε περί το δίκαιο όταν δέχτηκε τον κανονιστικό χαρακτήρα του άρθρου 4 του κανονισμού 1534/95. Η αιτίαση των αναιρεσειουσών ότι ελήφθη υπόψη μόνο ο αριθμός των πράξεων αποθεματοποιήσεως δεν μπορεί, προδήλως, να γίνει δεκτή.

Επί των επιχειρημάτων που αντλούνται από την ύπαρξη «κλειστού κύκλου», καθώς και από την ανακοίνωση προς τα κοινοτικά όργανα ιδιαίτερων πληροφοριακών στοιχείων σχετικών με τις ιταλικές επιχειρήσεις

45 Όπως τόνισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης διοικητικής αποφάσεως (βλ., ιδίως, προαναφερθείσα απόφαση Buralux κλπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 25, και προαναφερθείσα διάταξη Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 65).

46 Το Πρωτοδικείο ορθώς βασίστηκε, με τις σκέψεις 57 έως 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή ένα μέτρο, όπως είναι το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95, δεν συνεπάγεται ότι το εν λόγω μέτρο τα αφορά ατομικά, εφόσον η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από τη σχετική πράξη (προαναφερθείσα απόφαση Buralux κλπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 24, και προαναφερθείσα διάταξη Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 37).

47 Σύμφωνα με την εν λόγω νομολογία, το Πρωτοδικείο συμπέρανε, στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείουσες δεν μπόρεσαν να αποδείξουν ότι ο καθορισμός της τιμής παρεμβάσεως για τη λευκή ζάχαρη τις εξατομίκευε. Με τη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε επίσης ότι οι αναιρεσείουσες δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εξατομικεύονται επειδή το Συμβούλιο διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96.

48 Με την αναίρεση οι αναιρεσείουσες, αφενός, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι απέρριψε την ύπαρξη ενός «κλειστού κύκλου» αποτελούμενου μόνο από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατείχαν ποσοστώσεις. Αφετέρου, ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε το γεγονός ότι το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον κανονισμό 1534/95, διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις.

49 Πρώτον, ως προς το επιχείρημα που αντλείται από την ύπαρξη ενός «κλειστού κύκλου», αποτελούμενου από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατείχαν ποσοστώσεις, αρκεί να ληφθεί υπόψη ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 καθορίζει το ύψος του ποσού επιστροφής που προβλέπει το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού για όλους τους παραγωγούς ζάχαρης εντός της Κοινότητας κατά τρόπον ομοιόμορφο και, ιδίως, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού της ζώνης εντός της οποίας είναι εγκατεστημένοι. Εξάλλου, ζαχαροπαραγωγός υπό την έννοια της κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης είναι μόνον αυτός που κατέχει ποσοστώσεις παραγωγής.

50 Δεύτερον, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το ποσό της επιστροφής που προβλέπεται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 δεν καθορίζεται ανάλογα με τις ποσοστώσεις που έχουν χορηγηθεί μόνο στις ιταλικές επιχειρήσεις παραγωγής ζάχαρης ούτε βάσει των αριθμητικών στοιχείων που προέρχονται από τις αναιρεσείουσες, αλλά ανάλογα με τα έξοδα χρηματοδοτήσεως, τα έξοδα ασφαλίσεως και τα ειδικά έξοδα αποθεματοποιήσεως, σύμφωνα με την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1534/95.

51 Συνεπώς, είναι προφανές ότι η ανακοίνωση ορισμένων αριθμητικών στοιχείων σχετικών με την ατομική παραγωγή ζάχαρης για κάθε μία από τις αναιρεσείουσες δεν τις εξατομικεύει ως προς το ύψος της επιστροφής που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95.

52 Από τις διαπιστώσεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών, που αντλούνται από την ύπαρξη ενός «κλειστού κύκλου», αποτελούμενου από τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής, και από την ανακοίνωση ορισμένων αριθμητικών δεδομένων σχετικών με την εν λόγω παραγωγή, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά και πρέπει προδήλως να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Επί του ισχυρισμού ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 αποτελεί δέσμη ατομικών αποφάσεων

53 Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν αντικρούει ρητώς τον ισχυρισμό των αναιρεσειουσών ότι η εν λόγω διάταξη ενέχει δέσμη ατομικών αποφάσεων. Εντούτοις, οι προαναφερθείσες αποφάσεις Töpfer και Getreide-Import κατά Επιτροπής, International Fruit Company κλπ. κατά Επιτροπής και Weddel κατά Επιτροπής, στις οποίες παραπέμπει το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναφέρουν αυτήν την έννοια (βλ, ως παράδειγμα, την προαναφερθείσα απόφαση Weddel κατά Επιτροπής, σκέψεις 20 έως 23).

54 Εντούτοις, ορθώς το Πρωτοδικείο τόνισε, με την ίδια σκέψη, ότι η νομολογία αυτή αφορά μόνο ορισμένες ειδικές καταστάσεις. Αυτές χαρακτηρίζονται, ως προς την έννοια της δέσμης αποφάσεων, από το ότι η αρμόδια διοίκηση χορηγεί σ' έναν επιχειρηματία, ατομικά και για περιορισμένο χρονικό διάστημα, δικαίωμα παρόμοιο με το δικαίωμα που πηγάζει από άδεια εισαγωγής.

55 Εν προκειμένω όμως δεν υπάρχει τέτοια κατάσταση. Πράγματι, αν και, κατά τους ισχυρισμούς των αναιρεσειουσών, υπάρχει προφανής σχέση μεταξύ της επίδικης νομοθεσίας και της ιδιαίτερης καταστάσεώς τους, κανένα έγγραφο ή άλλο στοιχείο της δικογραφίας δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η σχέση αυτή είναι συστατική δικαιώματος υπό την έννοια της νομολογίας στην οποία παραπέμπει η σκέψη 53 της παρούσας διατάξεως.

56 Από τα ανωτέρω προκύπτει σαφώς ότι το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι η εν λόγω νομολογία δεν είναι λυσιτελής εν προκειμένω, δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

Επί του επιχειρήματος που αντλείται από τις δυσμενείς διακρίσεις που προκύπτουν από τις ιδιαίτερες συνέπειες των χρηματοπιστωτικών εξόδων

57 Ως προς την αιτίαση των αναιρεσειουσών ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τις δυσμενείς διακρίσεις που υφίστανται από τις συνέπειες του χρηματοπι-

στωτικού κόστους, που είναι υψηλότερο στην ιταλική αγορά από όσο στα άλλα κράτη μέλη, αρκεί η διαπίστωση ότι ορθώς το Πρωτοδικείο την απέρριψε, με τη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παραπέμποντας στην προαναφερθείσα διάταξή του Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 29.

58 Το Πρωτοδικείο έκρινε συγκεκριμένα ότι το γεγονός ότι η διάταξη μιας πράξεως έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή δεν έρχεται σε αντίθεση με τον κανονιστικό της χαρακτήρα, εφόσον η κατάσταση αυτή έχει καθοριστεί αντικειμενικώς. Η ανάλυση αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αφού επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα διάταξή του Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 37.

59 Με την αναίρεσή τους οι αναιρεσείουσες δεν προσκομίζουν όμως κανένα στοιχείο δυνάμενο να θεμελιώσει την ύπαρξη νομικού σφάλματος του Πρωτοδικείου, κατά την εφαρμογή ιδίως της προαναφερθείσας νομολογίας Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής.

60 Εφόσον στο Δικαστήριο δεν έχουν παρασχεθεί στοιχεία που να του δίνουν τη δυνατότητα να εκτιμήσει, έχοντας πλήρη γνώση της καταστάσεως, το βάσιμο της εν λόγω αιτιάσεως, είναι προφανές ότι αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή ως βάσιμη.

Επί του επιχειρήματος του σχετικού με την προσβολή των οικονομικών δικαιωμάτων των αναιρεσειουσών

61 Με τις σκέψεις 61 και 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 θίγει τα επί μέρους δικαιώματα παραγωγής τα οποία έχουν υπό την ιδιότητά τους ως κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής είναι αβάσιμο, διότι η χορήγηση στις αναιρε-

σείουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, από κάποιο κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό επιστροφής ποσού το οποίο να λάμβανε υπόψη τα έξοδα αποθεματοποιήσεως στα οποία όντως υποβάλλονταν μόνον οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί.

62 Το Πρωτοδικείο συμπέρανε, επομένως, ότι οι αναιρεσείουσες δεν κατείχαν ειδικά δικαιώματα υπό την έννοια της αποφάσεως της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853). Αντικείμενο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω απόφαση ήταν ένα γραφικό σήμα που χρησιμοποιείται στην Ισπανία από το 1924 τουλάχιστον.

63 Καθόσον οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη του την προσβολή της νομικής τους καταστάσεως και των οικονομικών τους δικαιωμάτων, μολονότι υφίστανται δυσμενή διάκριση στον τομέα του ανταγωνισμού έναντι των επιχειρήσεων άλλων κρατών μελών, αρκεί η διαπίστωση ότι επικαλούνται, και μάλιστα χωρίς να παρέχουν επαρκή στοιχεία, μόνο οικονομικά συμφέροντα και ότι αυτά δεν αποτελούν, καταφανώς, ειδικά δικαιώματα υπό την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Cordoniu κατά Συμβουλίου.

64 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο λόγος αναιρέσεως που αντλείται από την προσβολή των οικονομικών δικαιωμάτων των αναιρεσειουσών πρέπει να απορριφθεί.

65 Εφόσον κανένα επιχείρημα των αναιρεσειουσών δεν μπορεί να γίνει δεκτό, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, σύμφωνα με τον οποίο αφενός νομιμοποιούνται ενεργητικώς και αφετέρου το άρθρο 4 του κανονισμού 1534/95 τις αφορά ατομικά.

66 Από το σύνολο των προαναφερθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί είτε ως προδήλως απαράδεκτη είτε ως προδήλως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστούν εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo

SpA, Zuccherificio del Molise SpA και Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Λουξεμβούργο, 28 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

Β. Σκουρής